

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

‘Ο πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ διάσημος κωμωδιογράφος Ροβέρτος ντὲ Φλέρ φημιζόταν γιὰ τὸ λεπτὸ καὶ ἠχητὸ πνεῦμα του.

Κάποτε παραπονιότανε μόνος του γιὰ τὸν ἐλαστὸ γραφικὸ χαρακτῆρα του. ‘Ένας φίλος του ἄκουσε γιὰ τὸν παραπονητῆ, τοῦ ἀνέφερε τότε τῷνομα κάποιον ἄλλου συγγραφέως ὁ ὁποῖος ἔγραφε τόσο ἄσχημα ὥστε ναὶ δὲν μπορούσε νὰ διαβάσῃ τὰ χειρόγραφα του.

Καὶ ὁ Ροβέρτος ντὲ Φλέρ, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὸ στυφνὸ καὶ ἄσχημο ὄφρα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, ἀποκρίθηκε τότε :

— Μὰ, αὐτὸν τὸν συγγραφέα δὲν μπορείς νὰ τὸν διαβάσῃς κ’ ἔδαν ἀκόμα βλέπῃς τυπωμένα τὰ ἔργα του!...

Τὰ βιβλία, ἔλεγε μὴ μῆρα ὁ ντὲ Φλέρ, εἶναι θαυμάσιοι φίλοι. Εἶναι διακριτικοὶ καὶ περιποιητικοὶ φίλοι. ‘Ακούει εἰς τὰ μυστικὰ ποὺ τοὺς λένε ὁ ἀγαπῶντες τους καὶ τὰ κρατᾷ χωρὶς νὰ τὰ μεταδώσουν σὲ κανένα. Εἶναι ὑπομονετικὰ καὶ ἀνεξίτηλα. Μονάχα ἔνα πᾶγμα ὁμως δὲν μπορούν νὰ ὑποφέρουν : νὰ τὰ δανείζουν σὲ φίλους. ‘Όταν τὰ δανείζουμε θυμῶν καὶ περρίζονται τόσο πολὺ, ὥστε... δὲν ξαναγυρνᾷ ποτὶ σὲ μᾶς !..

Κάποια φλόαρη καὶ ἀσχημὴ κυρία ὄχι μονάχα πῆγαινε κ’ ἐπιανετότανε κάθε μῆρα τὸ Ροβέρτο ντὲ Φλέρ στὸ γραφεῖο του, ἀλλὰ καὶ ἔδαν ἀπονοιαζε μακριὰ του, τοῦ ἔστειλε δυὸ γράμματα τῆ μέρα.

Κάποτε, ποὺ βρέθησαν μαζί, ἡ ἀσχημὴ καὶ φλόαρη κυρία ρώτησε τὸ συγγραφέα τι ἐπίστευε περὶ Θεοῦ.

— Νὰ σᾶς πῶ, κυρία μου, τάχω πολὺ καλὰ μαζί του, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ὁ κωμωδιογράφος. Πρῶτον γιὰτὶ δὲν μοῦ κάνει ποτὲ ἐπισκέψεις καὶ δεύτερον γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγραψε τὴ Δεκάνομο, ἔπαψε πειρὶ νὰ γράφῃ !...

πτηκα. Χτύπησε τὴν πόρτα. Κλείδωσε τὸ γράμμα βιαστικὸ στὸ συρτάρ, ἔκρυψε τὸ κλειδί στὴν τσάντα τῆς καὶ μοῦ ἀνοίξε.

— Τί θύεις λοιπὸν ; μ’ ἔρωτησε.

— Ἦ μῆτέρα σου... ἄρρωστη, μουμουρία.

‘Εκείνη ἄφησε μὴ κραυγὴ τρόμου, ντύθηκε βιαστικὰ κ’ ἔφυγε γρήγορὰ θὰ τὰ μάθαινα ὅλα. Εἶχε ξεχάσει τὴν τσάντα τῆς στὸ τραπέζι. Τὴν ἀνοίξε μὲ χεῖρα ποὺ ἔτρεμαν, πήρα τὸ κλειδί, ἔβγαλκναι ὅσοι τὸ συρτάρ κ’ ἔβυρα ἀπὸ μέσα τὸ γράμμα.

— Καλέ μου Γιώργο· Ἐσοτίστηκα καὶ τὸ χαρὶ μοῦπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρα. ‘Έσοψα, σὲ ἔβγαλκναι καὶ συνέχισα :

— Καλέ μου Γιώργο. ‘Ο ἀντρας μου εἶνε τρελλὸς, μὲ τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ πολὺ. ‘Υποψιάστηκα ὅτι μεταξὺ μας ὑπάρχει κάποιον αλοθιματάκι κ’ αὐτὸ τὸν κάνει νὰ λυῶναι καὶ νὰ σβένεται ἀπὸ ζήλεια. Λοιπὸν εἶνε ἀνάγκη γιὰ ἐπισκέψεις τὸ γάμο σου, ἡ γὰ φύγῃς γιὰ μερικὸ καιρὸ. Καλέ μου Γιώργο...»

Τὸ γράμμα κόνιζονταν σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο. Μὰ δὲ μοῦ χρειάζονταν ἄλλα. Πιετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Ἦμουν τρελλὸς.

‘Όταν γόρῃσε γονάτινα μπρῶς τῆς καὶ δινοντάς τῆς τὸ ἡμερολόγιό μου, τῆς εἶπα :

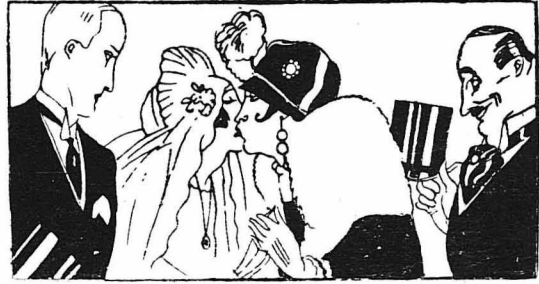
— Νά, διδάσασέ το αὐτὸ, ἀγάπη μου, καὶ προσπάθησε νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

‘Αφοῦ διάβασε μερικὰ, μοῦ εἶπε :

— Γιὰ τιμωρία σου λοιπὸν ἀδιόρθωτε ζηλιάρη, μάθε ὅτι σὲ μερικοὺς μῆνας θάρθη στὸν κόμο ἕνα πλάσματάκι, ποὺ θὰ τὸ ἀγαπῶ τοῦλάχιστο ὅσο καὶ σένα.

— ‘Ό! Θεέ μου ! Παιδί ! παιδί ! φώναξε τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ τὴν ἔσπρεξε στὴν ἀγκαλιά μου τόσο δυνατὰ, ποὺ λίγο κινδύνευε νὰ τὴν πνέξω.

‘Ιούλιος Δερμιτῆς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

¶ Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ἡ κατάρα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μάνας πῆγαινε στὸν ἄδελφον καὶ ξυπνοῦσε τὴν Ἐρινύος, τὴς ὁποῖες ἔφερνε μὴκερ τῆς στὸν κόμο γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὸν καταραμένον.

— Οἱ Ἕβραιοὶ καὶ οἱ Κινεζοὶ ἐξ ἄλλου ἐπίστευαν πὼς ἡ κατάρα εἶχε τρομαρὴ ἐνέργεια, καὶ γι’ αὐτὸ ἐκόντων τὸ γινεῖ ποὺ εἶχε καταραστὴ τὸν πατέρα του.

— Οἱ ἄγριοι, ἔδαν βλέπουν στὸν ὕπνο τους κανένα δνεῖρο, πὼς ταξιδεύουν ἢ πὼς κάνουν μὴ ὁποιασδήποτε πράξη, φαντάζονται πὼς αὐτὸ συνέβη πράγματι, ἔτι δηλαδὴ κατὰ τὸ διάστημα (ποὺ κοιμόντανε), ἕνας ἄλλος αὐτοῦς ἔφρνε τὸ σῶμα τους γιὰ νὰ ταξιδέψῃ καὶ ἄλλοι ἄλλοι ξαναγύρῃσι στὸ σῶμα τους.

— Οἱ Αὐστραλοὶ συνηθίζον ν’ ἀνάβουν τὸ χεῖμῶνα φωτιά γύρω ἰπὸ τοὺς πόρτους, γιὰ νὰρθουν οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων νὰ ζεσταθοῦν. Τοὺς πηγαίνουν μάλιστα καὶ φαγιά νὰ φᾶνε καὶ χύνουν καταγῆς αἶμα καὶ γάλα γιὰ νὰ τοὺς ἐξιδιψάσουν.

— Καὶ ἐπειδὴ τὸ χῶμα ρουφίει τὰ ὕγρα, φαντάζονται πὼς τὸ ἦπιαν οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν...

— Οἱ ἄγριοι ἔχουν πολὺ περιορισμένη ἰκανότητα στὴν ἀριθμηση, καὶ ναὶ τοὺς δὲν ἔχει πόσον ἔτῶν εἶναι... ‘Ο καθορισμὸς τῆς ἡλικίας εἶναι γι’ αὐτοὺς κατὰ ἀγνωστο.

— Πολλοὶ ἄγριοι συνηθίζουν μᾶχρι σήμερα ἀκόμα νὰ τρώναι τὰ πτώματα τῶν συγγενῶν τους γιὰ νὰ δώσουν στὴς ψυχὲς τους μὴ καινοῦργια ζωντανῆς κατωκία καὶ νὰ τὴς διατηρήσουν μὲς στὴ φύλῃ καὶ στὴν οἰκογένεια.

— Οἱ ἄγριοι φοβόνται πὸ πολὺ τοὺς πεθαμένους ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. ‘Όταν πεθάνῃ κανένας ἔχθρος τους, τοὺ κόνιζον τὸ χεῖρα γιὰ νὰ μὴ μορῆ νὰ τοὺς χτυπήσῃ... ἀπὸ τὸν ἄλλο κόμο ποὺ θὰ βρεῖται !

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Δυὸ Σκωτσέζοι, ὁ Μάικ Γκρέγκορ καὶ ὁ Σάνδου, ἀπεφάσαν κάποτε νὰ κόνιζον τὰ ποτὰ καὶ νὰ πινουν στὸ ἔξῃ μονάχα καθαρὸ νεράκι. Πρὶν ὁμως λάβουν γὰ καλὰ αὐτὴν τὴν ὀριστικὴ ἀπόφαση, ὁ Μάικ Γκρέγκορ ἔβασε τὸν καρσάκτο συλλογισμὸν, τὸν ὁποῖο ἀνεκόνισσε ἀμέσως στὸ φίλο του τὸν Σάνδου :

— Καλὰ, καὶ ἂν ἀρρωστήσομαι κομματὶ μῆρα καὶ χρειαστοῦμαι λίγο οὔτσου ;... δὲν θὰ κόνιζαι καθόλου ἄσχημα ἂν ἀγοράζωμ ἕνα μπουκάκι οὔτσου κ’ ἂν τὸ φυλάγωμ γιὰ μὴ ὄρα ἀνάγκη— ἀρχιστοῦ ναίνα.

— Ὅτε συζήτησῃ ! τοῦ ἀποκρίθηκε προθυμῶτα ὁ Σάνδου. Ἄς ἀγοράσομαι λοιπὸν ἕνα μπουκάκι οὔτσου, ἕνα μεγάλον μπουκάκι, γιὰ νὰ βρισκται σπὶτέ μας ἂν τύχῃ καμμιά φορὰ κ’ ἄρρωστήσομαι.

— Ἔτσι κ’ ἔγινε.

Τρεῖς μῆρες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ οἱ δυὸ Σκωτσέζοι ἔβασαν τὴν γενναία ἀπόφαση νὰ μὴ ξαναβάλουν οἰκοπευματάδες ποτὶ στὸ στόμα τους.

‘Ο Μάικ Γκρέγκορ στὴν ἀρχὴ βάσταξε ὅσο μπορούσε στὸν καρσάκο.

Μὰ τὴν τετάρτη μέρα, κοιθόντας δυνατὸς ζαλαδὸς στὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν... ἔγκρατεια, κατάλαβε πὼς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον ἂν ἄνθεξῃ περσοῦτος. Πιλησιάζει λοιπὸν τὸν Σάνδου βογγῶντας :

— Ἄ! ἄ! ἄ! ἄ!...

— Τί ἔπαθες ; τὸν ρώτησε τρομαγμένος ὁ φίλος του.

— Εἶμαι ἄρρωστος, σὲ χάλαε ! τοῦ εἶπε ὁ Μάικ Γκρέγκορ. Αἰσθάνομαι κόנוς κ’ ὄλο τὸ κορμί. Λίγες σταγόνας οὔτσου θὰ μοῦ ἔκαναν καλόν... Τί λές ;..

— Πολὺ ἀργά, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ὁ Σάνδου. Χθὲς ὄλη τὴ μέρα ἦμουν κ’ ἔγῳ ἄρρωστος καὶ τ’ ἀδειασα ὄλο τὸ μπουκάκι !...